

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΤΟΥ

Ένας Ήπειρώτης μάγος πού συνετάραξε την Αθήνα.—Τό όνειρο του άμαξά.— Ό Όθων θέλει νά μάθη την τύχη του.— Μιά δολοφονία κοντά στη Μητρόπολι.— Η συναμοσία έναντίον του Βασιλέως και ό μάγος.— Ό θάνατος του φειδιού.

Στά χρονικά της Έλληνικής δημοσιογραφίας θά μείνη ιστορική ή «Έθνική Ήώς». Άρχισε στά 1848 και εξακολούθησε καμπίσα χρόνια μέ συντάκτη της πάντα τόν Άχιλλέα Δοντά, κομμάρι φουσταναλλοφόρο, λεβέντη στήν πεπρατησιά, στήν κούρα, στήν καρδιά. Ήταν ή πρώτη προσπάθεια κοινωνικής δημοσιογραφίας. Η «Έθνική Ήώς» στό φύλλο της 14 Οκτωβρίου 1848 έγγραφε :

« Ξήτησεν από τινος φιλοξενίαν έν τη ήμετέρη πόλει, μάγος τις διάσημος, ό Χρήστος Χατζηχρήστος έξ Ίωαννίνων ορμώμενος και ποιών ως λέγεται θαύματα. Έν τω οίκω έν φ κατέλυσεν, άρχοντες και έν τέλει προσέχονται επίζητούντες έν τοις μυθεύμασιν αυτού έν παρακολούθησιν τόν μίτον της ίδιας αυτών μοίρας και τά ρυπαρά κουνιά άτινα οστος μειχειρίζεται, πολλούς απήλπισαν και εις πολλούς έδωκαν άνατησιν πόθων. Ό άστυνόμος κ. Λυκοφύγος έκανελητημένους προσεπάθησε ν' άνακόψη την άσθεναν δημοτικότητα του μάγου τούτου, οστος όμως λοχυρών, ως λέγεται, προστασίον τυχών, μνηστρίζει την άρχην και έξακολουθεί τό έργον του Γεωργίου όπερ κούαται τω προσηορξει κέρδη.»

... Ίδου τί συνέβαινε στάς Αθήνας : Τόν Οκτώβριον του 1848, μέ πρόωρον και δογματικόν χειμάδι έφάνη στους δρόμους της πρωτεύουσας ένας μεσοκόμος άνθρωπος, ντυμένος σάν Ήπειρώτης βουσίος, μέ ραβδί στό χέρι και έν σακκούλι στόν ώμο. Μέσα στό σακκούλι ήταν ένα μικρό φίδι μισοκαρκομένο. Ό άνθρωπος αυτός στήν άρχή κατηγόριταν νά πωλή μυστηριώδη βότανα, πού εχταν θαυματουργές ιδιότητες : Νά έξασφαλίζουν στίς μητέρες τή γέννησι άρσενικών παιδιών, νά φέρουν πίσω τους ξενητεμένους από χρόνια, νά βρίσκουν άντρα στά γενοκόριστα. Στά χρόνια εκείνα πού οι άνθρωποι ήταν άγαθοί και άπολόδοστοι, ή μαγεία είχε πολύ μεγάλη πέρας. Ό Ήπειρώτης μάγος έπροσκαλείτο παντού και τά τρία θαυματουργά βότανα έβρισκαν περσούλους άγοραστάς. Έμποροπουλούδουσαν μάλιστα, πρό πάντων στίς γυναίκες.

Ό Χατζηχρήστος έλεγε ότι τά τρία χόρτα δέν τή διάλεγε αυτός, άλλα τό μισοκοιμισμένο φίδι πού τό κρατούσε κλεισμένο στό σακκούλι. Όταν βρισκότανε στό μέρος όπου είχε ιδέα πως υπάρχουν θαυματουργά βότανα—έλεγε ο μάγος—άφηνε τό φειδι έλευθερο νά τρέξει στόν κάμπο και νά σκαρφαλώσιν στίς ραχές τών βουνών και τό έπαιρνε από πίσω. Τό χορτάρι έπάνω εις τό όποιον τό φειδι κινιότανε και άναπηδούσε και έσπάραζε, ήταν τό χόρτο «για νά νά κνήη ή γυναίκα άρσενικό παιδί». Εκείνο στό όποιο τό φειδι φανιότανε έτοιμο νύ κοιμηθή ήταν «ένα νι ένα για τήν παντοειά τών κοριτσιών». Καίδ θάμνος πλάγν στήν όποιον τό φειδι προσπαθούσε νά σκάψη λάσκο και νά κρυφθή ήτο αλάθειτο «για τό ξαναγίρσιμα τών ξενητεμένων».

Έννοείται ότι κανείς δέν ειδή τόν Ήπειρώτη νά βρίσκη τά φάρμακά του μέ τόν τροποαυτό. Μά άφού ήτανε μάγος και τό έλεγε, κανείς δέν έδυσκολευότανε νά τά πιστέψη. Μά, όπωσ καινάται, μία παράδοξη ιδιότητα του φειδιού την απέδειξε ό Ήπειρώτης πανηγυρικά και από την ήμέρα εκείνη ή μαγική του φήμη έπήλθε καταπληκτικώς διαστράσις, σ' όλη την Αθήνα, στίς επαρχίες, στό χωριό τή Έλλάδος. Τόν Άπρίλι του 1849, από ένα μικρό οισμοί, έπεσε μία πλευρά τών Τουρκικών τεχνών πού ήταν τότε μεταξύ Άγίου Παντελεήμονος και Πατησίων, στή «Βρούσι του Άγιά». Από τά χυλάσματα τών τεχνών όρμησαν έξω πολλά φειδιακά πήγαν και τρωπούσαν σ' όλα τά γύρω μικροπότα. Οι κάτοικοι τόσο τρώμαζαν, πού άφισαν τά σπύτια τους κ' έφυγαν...

Μόλις τό έμαθε ό Χατζηχρήστος, έτρεξε εκεί και απέλυσε τό φίδι του. Τό φειδι έμπήκε στό σπύτια, πέντε ή έξι μέτρούς ό Χατζηχρήστος τό έσφύριζε μέ τή φλογέρα του έναν παράξενο σκοπό, τό φειδι έτρεξε σάν άστραχή όλα τά σπύτια και ύστερ από λίγο τά φειδιά πού είχαν τρωπούσει μέσα έβγαιναν κνηνημένα και πέρνανε δρόμο για τά χωριά όπου και καθήκανε ! Τό κατόρθωμα τουτο του Χατζηχρήστου γίνηκε φανερό. Δέ χορούσε καμμά άμφιβολία. Καί βούηξε ή Αθήνα.

Ό Ήπειρώτης μάγος ήτανε πιά στίς δόξες του. Έπαυσε νά γυ-

ρίζη στους δρόμους τών Αθηνών μέ τό σακκούλι στόν ώμο και άπεράσιος νά δέχεται την πελατιά στό σπύτι του. Ός τότε κοιμιάτος σέ μία σπηλιά, στήν Πνύκα. Άφρησ λοιπόν τή σπηλιά και νοίκιασε σπύτι κατά την σημερινή Άγορά, εκεί πού εινε τώρα τό κουργεα και οι ταβέρνες, άπέναντι στό Βαρβάκειο. Στό μέρος δεικνιο ήταν οι σταυλοι του άμαξά Γεωργαντήκη. Ό άμαξάς άμα έμαθε πως ήτανε μάγος δέν ήθελε νά τόν βάλη σπύτι του. Την άλλη μέρα όμως έτρεξε τρομαγμένος νά βοηθό Χατζηχρήστο και νά του προσφέρη άφραάν τό σπύτι του. Νά τι είχε συμβεί : Τή νύχτα πού έδιωξε τόν Ήπειρώτη, ό Γεωργαντήκης ειδή ένα τρομερό όνειρο πού τόν έκανε νά πεταχτή από τό κρεβάτι του. Ειδή πως από ένα σύννεφο πατάχτηκε κεραυνός, έσκότους αυτόν και τ' άλογά του και μία φωνή άκούογτανε πού φώναζε πως αυτό ήτανε τιμωρία για τή άρνησι.

Άμα τοίτο κοινολογήθηκε, έγέμισε τρώμο στους κατοίκους της μικρης και άποικίης πόλεως. Ό άστυνόμος Λυκοφύγος στήν άρχή έσκέφθη νά συλλάβη και έμποδισθ τό μάγο νά έξασκή τό έπάγγελμά του. Άλλα τόσοσ ήτανε ό σερασκός και ό τρώμος πού ειχε έμπνευσθ ό Χατζηχρήστος, όσα τό άστυνόμος δέν έτόλμησε νά πραγματοποιήσθ τή σκέψη του. Στό σπύτικι της όδοσ Αθηνάς άρχισε νά μαζεύεται όλη ή πόλις. Όχι πια γυναίκοιλες του λαού, άλλα κυρίες της άνατάτης κοινωνίας έτρεχαν νά ζητήσουν τή βοήθεια και τή συμβουλή του μάγου για διάφορες ύποθέσεις τους. Τ' όνομα του Χατζηχρήστου έγινε πανελληνίον. Από τών Πειραιά, τής Θήβας, τής Πάτρας, τής Καλάμας, άκόμη και από την Σπάρτη, έτρεχαν άφθονοι οι προσκυνηται της μαγικής του δυνάμεως.

Τέλος, άρχισαν νά έρχονται σ' αυτόν και άντρες. Άνθρωποι μορφωμένοι, επιστήμονες, λόγιοι, άξιωματικοί, έμποροι, Αθηναίοι έξέχοντες, έπήγαιναν κρυφά κρυφά, τή νύχτα νά μάθουν την τύχη τους ή νά ζητήσουν συμβουλή. Λέγεται ότι και άνατορικά άμαξία έσταματήσαν έξω από τό σπύτικι του Χατζηχρήστου. Φήμη μάλιστα έτρεχε ότι και αυτός ό Όθων θέλησε κάποτε νά έπισκεφθή άνεμισήμως και μουσικά τόν Ήπειρώτη μάγο, εκείνος όμως τόν άνεγνώρισε και απέφυγε νά του προφητεύσθ την τύχη του, μέ τήν πρόφασι ότι ή τέχνη του σταματά στους κοινούς θνητούς. Ό Βασιλεύς δέν έμεινε εύχαριστημένος από την άρνησι αυτή. Άργότερα διεδόθη στήν πόλι ότι άν άνθρωπος πιστός του Βασιλέως εξήγησε τό μάγο για νά τόν φέρη στό Παλάτι. Άλλα και πάλι ό Χατζηχρήστος άρνήθηκε μέ τήν ίδια πρόφασι : Ή διπλή αυτή άρνησι έθεωρήθη κακό σημάδι για τήν τύχη του Βασιλέως...

Όλες οι πληροφορίες συμφωνούν εις τοίτο : Ότι ό Ήπειρώτης μάγος δέ μεταχειρίσθηκε ποτέ ή δύναμι του τή μαγική, εις τήν άπέραντη έπαροχή του άπέκτησε στόν Αθηναϊκό λαό, για κακό. Όσοι επήγαιναν νά ζητήσουν μάγια για νά βλάψουν άλλους έφυγαν και κακώς από τό σπύτι του Ήπειρώτου, ό όποιος προτιμούσε νά χάνη μεγάλα ποσά του έκρόσφρασαν, παρά νά βλάψη άνθρωπο. Ό τότε άπεσπασμένος στήν Άγγλική Πρεσβεία τών Αθηνών Άλφρέδος Κόνδεκ, νεαρός διπλωμάτης, ώρατός, ευγενής, πλούσιος, μόλις άκουσε νά γίνεσαι τόσοσ λόγος στους άνατοτάτους Αθηναϊκούς κύκλους για τόν μάγο Χατζηχρήστο έπήλθε στό σπύτι του και τό έδωσε μία φούχτα λρες, για νά κνήη μάγια σέ μία γυναίκα πού, έλεγε, τόν ειχε άρνηθεί για ν' αγαπήσει άλλον. Ό Χατζηχρήστος άρνήθηκε. Ό διπλωμάτης έπέμεινε. Καί άφού δέν κατάθρεσε νά τόν πείσθ, τόν έβρισε μέ τόν διεργημένα του σκυλλισία. Ένομίσε ότι έτσι θά έκατάφερνε τόν μάγον νά ύπακούσθ. Εκείνος όμως έμεινε σταθερός στήν άρνησι του : και μόνο όταν έφυγε ό Άγγλος, ό Χατζηχρήστος ειλε στό διεργημένα του :

— Πές στόν άφεντικό σου τοίτο : Λίγη ειναί ή ζωή του ! Θα πεθάνη γρήγορα στό θάλασσα !...

Υστερ από έξη μήνες ό Κόνδεκ άρρώσθησε και όταν ήταν στήν άνάφρωσι έγύρισε στήν Άγγλία. Προτού όμως φθάσθ τό βαπόρι στή Μασσαλία, ό Κόνδεκ έπακούλητος, πέθανε, και τόν πήγανε νεκρό στήν πατρίδα του. Καί έτσι έγινε έκτισνο πού ειχε προφητέψει ό μάντις.

Έννοείται ότι όλα αυτά διαφημιζόμενα από στόμα σέ στόμα και μεγαλοποιούμενα, άδεναν τή φήμη και τή δημοτικότητα του Χατζηχρήστου. Ό μάγος ειχε γίνει πια δύναμις στάς Αθήνας και ή περιουσία του έθεωρείτο πολύ μεγάλη. Ήταν όμως και πατριώτης. Όταν άρχισε ή επανάστασις της Ήπειρου, στό 1849, και έγιναν κάποιες άποτυχμένες έπιστάσεις έναντίον του Τουρκικού στρατού, ό Χατζηχρήστος έπρόσφερε διακόσια όπλα, άφθονάτα πο-

λεμοφόβια, διακόσιες στολές για τους επαναστάτες, έστειλε δέ και μεγάλο χρηματικό ποσό... Άλλα τό κίνημα εκείνο δεν έπέτυχε. Πνίγθηκε στην άρχή του. Έν τούτοις τόσος ήταν ό σερβισμός που του είχαν, τόσο τόν έφροβόντουσαν και αυτοί ό άτρόμητοι επαναστάτες όποτε του έγύρισαν όλα τα χρήματα, τις στολές, και τα περισσότερα πολεμοφόδια. Τόν καιρό εκείνο ή ληστεία έκυριαρχούσε στην Ελλάδα. Λοιπόν, τό Χατζηχρήστον τόν έφροβόντο οι Άρσοι περισσότερο από τ' άποσπάσματα. Και όταν έβγαλε ή συμπλοκή της Πέτρας, κοντά στάς Θήβας, τών στρατιωτικών μέ τή συμμορία του Κουμπάρη, ένα γράμμα του Χατζηχρήστου στο λήσταρχο έφτασε για ν' άπολυθερώσει τούς δύο στρατιώτες που είχε πιάσει αιχμαλώτους.

Η περιεργότερα όμως από όλες τις προφητείες του Χατζηχρήστου ήταν εκείνη που διηγόταν ό ήρωικός ταγματάρχης Λώρης, που σκοτώθηκε στο 1886 στην Κούτρα, και τόν έκλαψε όλο τό "Έβνος.

Ο Λώρης, νέος τότε άκόμη μαθητής, είχε στενή φιλία με τούς ύπαξιωματικούς Σκαλιτά και Ζάγγο. Η αντίδρασις εναντίον του "Οθωνος είχε άρχισεί τότε. Οι δύο ύπαξιωματικοί και ό Λώρης ήταν μέλη ενός από τούς πολλούς μυστικούς συλλόγους που, χωρίς όφρυδο, έτοιμάζαν την επανάστασι κατά τού Βασιλέως. Όλη ή έργασία γινόταν πάρα πολύ μυστικά. Οι συναντήσεις είχαν κάθε λόγο να πιστεύουν ότι κανένας άλλος δέ μπορούσε να ξέρη τά σγέδιά τους.

Έτυχε φαίνεται κάποτε ό Λώρης, άκολουθώντας τό γενικό ρεύμα, να καταφύγη και αυτός στον "Ηπειρώτη μάντι, και να ζητήση να μάθη την τύχη του. Ο Χατζηχρήστος έφριξε τά κουκιά—άσπρα και μαύρα. Τά μάτρωσε και τά ξανάφριξε. Και σε λίγο είπε στο Λώρη όλα τά συνομωτικά σγέδια αυτού και τών δύο φίλων του: «Τι σάς κάνει ό Βασιλιάς που θέλετε να τόν δώσετε; Τρόμος τόν έπιπασε τό Λώρη. Τόν παρεκάλισε να μην έξακολουθήση, άλλ' ό μάγος τού είπε :

— Δέν θά πάθετε τίποτε. Νά πής όμως στούς δύο ύπαξιωματικούς, τούς φίλους σου, να φυλαχθούν την ήμέρα που θά μάθουν ότι σε σκοπούν άλλον τόπο, μακρυνό, ή Κυβέρνησις έπιπασε και έτουφέκισε πολλούς μαζί ύπαξιωματικούς συνομωτάς.

Ο Λώρης έτρεξε στούς φίλους του και τούς είπε την προφητεία. Έκεινοι έμειναν λίγην καιρό άκόμη στο στρατό, παρητήθησαν και έβγαλαν έμποροι σφουγγαριών. Ο Σκαλιτά κατετάχθη στο Στρατό και έβγαλε ύπαξιωματικός... Πέρασαν 15 ή 16 χρόνια (κατά τό 1855 ή 63) και στην Ισπανία είκοσιένετε ύπαξιωματικοί συνομωτά άνακαλώθησαν, καταδικάσθησαν εις θάνατον και έτουφεκίσθησαν στη Μαδρίτη. Την ίδια νύχτα που έφτασε ή είδησις στάς Άθήνας, ό Σκαλιτάς και ό Ζάγγος, την όρα που ανέβαιναν από την Μητροκόπη στην πλατεία Συντάγματος, έδολοφονήθησαν έξω από τό Μετόχι της Πεντέλης. Τούς έσκοτώσε ό άνεμοίς ενός ληστού, τόν όποιον είχαν έξοντώσει οι δολοφονήθεντες τόν καιρό που ήταν άκόμη ύπαξιωματικοί.

Δύο χρόνια έμεινε στην Άθήνα ό Χατζηχρήστος. Τόν Φεβρουάριον του 1850 τό φίδι άρρώσθησε. Ο μάγος τό περιποιήθηκε πολύ, αλλά τό φίδι έπόφθησε. Ο Χατζηχρήστος τό πήρε πρόσφα να φύγη για την "Ηπειρο, όπου και πέθανε τό Γενάρη του 1902 πλουσίως από τά προϊόντα της μαντικής που έξήγησεν με τόση επιτυχία στην πρωτεύουσα.

Ο Σταχυολόγος

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Ο μεταδίδων και τό ελάχιστο μέρος του μυστικού του παύει να εινε κήρυος και τού έπιλοίσθη. * * *

Πολλοί δέχονται ν' άπιασθούν για να άποκτήσουν ένα τιμητικό παράσημο. * * *

Η φιλόσοφος όμοιάζει με την ώραία θάλασσα. Έπιφάνεια άκτινοβολούσα, αλλά πυθμήν άχανής και ύπουλος.

ΤΙ ΞΕΙ;

Ένας νεοσύλληκτος φρουρεί μέσ' από την πόρτα του στρατώ- νος. Ένας άξιωματικός χτυπά την πόρτα...

- Τις ει; ρωτά ό σκοπός.
- Ζώνον... άνοιξε!
- Την νύχτα δέν άφήνω κανένα ζώο να μπη μέσα! άπαντά ό σκοπός.

Τό πρώτον
καλλιτεχνικόν γεγονός
της φθινοπωρινής αιζίδον
Η ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ κ. ΦΡΙΞΟΥ ΑΡΙΣΤΕΟΥ
Αίδουσαι Έφημερίδος «Πρόεδρος»
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Ο Γκαίτε προς την Μαριάνναν Φόν Βίλλεμερ

Βεϊμάρη 26. VII 819

.... Όχι, άγαπημένη μου Μαριάννα, δέν πρέπει να στερηθής ούτε μια λέξι μου, στο Βάδεν γιατί τότε θα επιβάλής στα γλυκά σου χειλάκια να σιωπήσουν και δέν θα μου ξαναγράψής και πρέπει να σου έπαναλάβω, λατρευτή μου, πώς προτιμώ να πεθάνω, παρά να μη μου ξαναπαντήρησι, γιατί ένας λόγος δικός σου εινε βλάσμο παρηγοριάς για την άρρωστη και γέριχη παιδί καρδιά μου. Έπειδή όμως μολύφρασι τόσο τρυφερά, πωμέ ανέπτεσαι και πως θα με συλλογίσαι πάντα, γι' αυτό άπαντά σε κάθε σου για μένα αίτημα. Έυχομαι, αυτό μου τό γράμμα, να σε βοηθ' χαλοδιάβητη, και να σε παρακινήση να μου γράψής πολύ πιο πολλά. — Άν ήμουνα Hudhud (1) θα πετούσα άμέσως στην άγκαλιά σου και θα σε γέμιζα με τά πιο ειλικρινά μου φιλιό.

Η μόνη επιθυμία εινε να μουνα τώρα κοντά σου! Γκαίτε
Η Μαριάννα Φόν Βίλλεμερ προς τόν Βόλφραγκ Γκαίτε

Εινε πολύ δύσκολο να στέληνη κειεις από μακρυνά εις τά ξένα, σκέψεις και λόγια που μόνο με τό στόμα μπορεί να τά πη. Γιατί, για να έκφραση κανένας ότι αισθάνεται μέσα του, πρέπει να μιλήσουν περισσότερο τά μάτια, τά όποια εινε ό καθρέφτης της ψυχής. Μιά παροιμία λέγει: «Η σιωπή μπορεί να πη πιο πολλά άπ' ένα φλύαρο στόμα.» Έλω όμως να μεταχειρισθώ και τά δύο για να δώ άν συμφωνήσω. — Το «Diwan» τό διάβασα πολλές φορές και δέν μπορώ να σου περιγράψω, ούτε και στον έαυτό μου άκόμη να ξεηγήσω, τό βαθύ αίσισημα της άγάπης που νοιώθη στη καρδιά μου, σε κάθε λέξι του βιβλίου σου αυτό.

— Δέν θα σάς φανη παράξενο αυτό, γιατί σάς άνοιξα και είδατε την καρδιά μου και γνωρίσατε τόσο καλά τόν έαυτό μου, που θα πιστεύετε τά λόγια αυτά που σάς γράφω και που βγαίνουν από τά βάθη της πωχτής μου καρδιάς, ή όποια όλόκληρη σάς άνιχνει και τότε μόνο χαίρεται όταν της λέτε και της γράφετε λόγια γεμάτα άγάπη και πόθο. Αισθάνεσθε όμως και ξεύρετε καλά τί συμβαίνει μέσα μου. Προσπαθώ να φαίνομαι θαρραλέα και περήφανη, με πιάνει μια ντροπή όταν σάς γράφω τό τι νοιώθω στην καρδιά μου για σάς και αυτό γιατί έτσι γίνομαι άπιστη στον άντρα μου, που τόσο κ' αυτοίς μ' αγαπά, χωρίς όμως έγώ ν' ανταποκρίνομαι στην τόση του άγάπη. Μιά υπεράνδρωτη όμως δύναμις παίρνει όλη μου την καρδιά και τί φέρνει κοντά σας και με κάνει να σας αγαπάω όσο ποτέ στη ζωή μου δέν άγάπησα.

— Τόσο δέ μεγάλη εινε ή άγάπη μου σε σάς, που φαντάζομαι τόν έαυτό μου, σαν σ' ένα όνειρο γλυκό και μαγευτικό που ποτέ δέν θα τελειώση. Συγχαρήτε με, άν ή όντιλήγη μου αυτή εινε ακατάστατη. Η μεγάλη μου όμως ευτυχία με κάνει να σκέπτομαι έτσι. Συγχαρήστε με έπίσης, που ή εύχαριστία μου για τό πράγματα που μου στείλατε ξερονται άργότερα άπ' τή χαρά μου γι' αυτά.

— Άπ' τόν Αύγουστο μάθαμε πως είσθε εύχαριστημένος; άπ' τά λουτρό που κάμνετε.

Έυχομαι να σάς ώφελήσουν. Άν θάχετε καιρό, έλάτε τό ερχόμενο καλοκαίρι να έπισκεφθήτε τόν Ρήνο. Ο Willemer εινε καλά και αθριο τό πρωί φεύγει για τό Rheingau, όπου θα μείνη λίγες μέρες και θα έπισκεφθη και τόν ύπουργό κ. Stein, ό όποιος έχει νοικιάσει εκεί μια γωνίτσα.

Η σοβαρή κ' αξιότιμη κυρία Προέδρου του Συλλόγου μας, έπιδείχνει σ' όλο τόν κόσμο τά ίχνη της ώμορφιάς της και λέγει πως άμα γεννηση κοριτσάκι, θα με κάμη κομπάρια της. Τις ώμορφες αυτές μέρες τις περνούμε στην έξοχη θάλας Μύλους, άν και κατοικύμε στη πόλι. Εινε ένα θαυμάσιο θέμα άπ' την ταρξία του έξοχικού μας σπιτιού, πρό παντός την νύχτα ή σκέψη μου για σάς κάμνει τις σκιές να ζωντανεύουν κάτω άπ' τά δένδρα και παντού έσάς και μόνον βλέπω. Πολλούς χαριετούμευς άπ' τόν Willemer και από μένα τόν γιού σας και την κόρηνη σας.

Μέ χιλία φιλιό, όλη δική σας.

Μαριάννα

Μετάφρασι Νίκου Γ. Κράλλη

(1) Hudhud, ήταν ένα πουλάκι της Βορείου μεθολογίας που χρησιμοποιούταν να καθαρίζει τών έρωτικών γραμμάτων, μεταξύ του Hatem και της Suleika.

